

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*.
Aflevering 2: *Norma* van Vincenzo Bellini.

Wat de driehoek van Norma je leert

Op de dag dat ik de opera *Norma* van Vincenzo Bellini begin te repeteren met het orkest, belt mijn vriendin op. Ik heb haar al geruime tijd niet gezien, het gaat niet zo goed, hoor ik. Haar stem klinkt broos maar op mijn vragen gaat ze niet in. Tot slot vraagt ze beleefd naar de operaproductie op mijn werk. Maar ik weet verontrustend weinig over het verhaal te vertellen en wijk uit naar een weetje dat Maria Callas de hoofdrol meer dan tachtig keer gezongen heeft. Dan stel ik voor over een paar dagen samen te gaan eten. Ze is geen fan van de diva maar met elkaar aan tafel bijpraten vindt ze een goed idee.

De volgende dag in het orkest wijd ik me aan Bellini's muziek. Maar de altvioolpartij boeit niet echt en terwijl de dirigent regelmatig met zijn stok boven het orkest bevriest wordt me duidelijk dat mijn adem vasthouden en goed opletten deze week belangrijker wordt dan de lenigheid van mijn vingertjes.

Naarmate de repetitie vordert drijft onze simpele begeleiding de dirigent het zweet op zijn lijf maar ik dwaal in gedachten af naar mijn vriendin en naar ons recente telefoongesprek. Bellini's frasen bereiken me pas als het koor de onaanzienlijke orkestmaten welluidend verrijkt en de zangers de

emoties aanzwengelen. Muziek en woorden galmen ineens samen in mijn snaren.

Het duizelt me van de coloratuurwedstrijd tussen Norma en Adalgisa, die liefde in haat transformeren en zich alle twee tegen Pollione keren. Maar een klassieke driehoek is het niet want de vrouwen worden elkaar onverwacht goedgezind en de man verliest.

Het restaurant is onverlicht, maar toch kan ik de ene traan in haar ooghoek zien glimmen. Met een melodieuze tongval zorgt ze voor een déjà vu in mijn hoofd waardoor haar stem zich al gauw tot klanken plooit. Haar man beduvelt haar al jaren met een collega. Wil je hem verlaten? vraag ik onthutst en probeer niet aan Norma, Adalgisa en Pollione te denken.

Mijn stotterende troostzinnen, vergelijkbaar met de nietszeggende altvioolpartij van vanochtend, interesseren haar weinig. Ze weet het niet verder en bestempelt haar driehoeks-mare tot een hedendaags verschijnsel.

Verdorie, waarom heb ik haar niets over het libretto van Norma verteld? In een laatste poging vraag ik haar morgen naar de uitvoering te komen. Maar nee, ze vindt opera ouderwets en te ver van het leven staan.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.

